

гинъ³; за това и на Руссы-ты най-драгы сж тыя двѣ творенія.

Въ цѣтуваніе-то и буравеніе-то си по Бессарабіѣ Пушкинъ нагласи пѣснотвореніе-то си: «Цигане», въ него е излѣтъ цѣлъ цѣлниничьгъ циганскій животъ по Бессарабіѣ. Като доброволенъ прогоненикъ отъ образованый свѣтъ дохожда пѣкой си Алеко у циганы-ты подъ една черга за да ся порастуши отъ досегашно-то си живѣніе, кое-то му ся подѣяло, и да ся порасхлади и поотморн у тоя прѣнародъ. Тука той ся залиби за една младж циганкж, къ кога подушилъ, че му е невѣрна, той убилъ и неж и новыи ѣ любовникъ; а за това баща ѣ го прогонилъ и си прѣнесълъ чергж-тж понадалечъ.

Освѣнь това Пушкинъ по това врѣме е написалъ и другы пѣкой пѣсни, изъ кои-то тукъ-тамъ смышлява за римскій пѣснопоець Овидія, кой-то близу прѣди 2000 години былъ прогоненъ по тыя крайнины.

За една сатира на приемивъ на главный управитель, при кого-то Пушкинъ бѣше подчиненъ чиновникъ, царь Александръ въ 1824 л. заповѣда да пратять Пушкина на покаяніе на бащино-то му владаніе Михайловскъ, наблизу при Пековъ, дѣто пѣснопоець-тъ цѣлы двѣ години, колко-то прѣсѣдѣ, навалаше най-много да изучи научно Русскж-тж исторіѣ. Тука той започнж най-велико-то си твореніе: «Евгеній Онѣгинъ», романъ на стихове и на осѣмь пѣсни; съ него той постигнж най-голѣмж пѣснопойческж слава. Доклѣ работилъ Онѣгина (1825—1832) Пушкинъ покрай друго написа и сатирическо-комическо твореніе: «Графъ Нулинъ», па послѣ драмж: «Борисъ Гудуновъ» (1825); въ неж той чрътае бурно-то врѣме отъ русскж-тж исторіѣ, въ кое-то Лѣже-Димитріевци ся борили съ Бориса Гудунова и съ сына му Теодора за да отнемать прѣстола. То не е сжща драма въ истинскій разумъ на думж-тж, а поболѣ едно поетическо начрътаніе въ драматическж формж.